2026-44-RE

Causa 2026-44-RE

(Bernal c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 257-2026. Recurs d'empara

Sentència del 9 de setembre del 2026

BOPA núm. 105, del 16 de setembre del 2026

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 22 de maig del 2026, per la representació processal del Sr. Patrick Bernal, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 5 de maig del 2026, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a la defensa i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada, que retrotregui el procediment per tal que la Sala Penal dicti una nova sentència respectuosa amb els drets fonamentals vulnerats i respectuosa amb els pronunciaments que contingui la sentència que sigui dictada per aquest Tribunal Constitucional, així mateix demana

que no es faci una expressa imposició de les costes i/o despeses processals causades;

Vista la Constitució, especialment, els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment, el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 15 de juny del 2026 que va admetre a tràmit aquesta causa sense efectes suspensius;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de juliol del 2026, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 6 de juliol del 2026, per la representació processal de la Sra. E.;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 10 de juliol del 2026, per la representació processal de la Sra. K.;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 14 de juliol del 2026, per la representació processal de la Sra. L.;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. Mitjançant sentència del 21 de gener del 2026, el Tribunal de Corts va condemnar el Sr. Patrick Bernal, com a responsable en concepte d'autor, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, del delicte major d'agressió sexual a la pena de 15 mesos de presó, de dos delictes majors d'agressió sexual constitutiva de violació a la pena de 4 anys de presó per cadascun dels delictes, i a la pena complementària d'expulsió del Principat d'Andorra per un període de 20 anys.

En concepte de responsabilitat civil se'l va condemnar al pagament de l'import total de 34.000,00 €, així com al pagament de les despeses processals causades.

1.2. La representació processal del Sr. Patrick Bernal va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió, i, el 5 de maig del 2026, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència que acordava desestimar aquest recurs i confirmar la decisió de la primera instància.

1.3. El 22 de maig del 2026, la representació processal del Sr. Patrick Bernal va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 5 de maig del 2026, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a la defensa i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurs d'empara es fonamenta en el fet que la sentència de la Sala Penal impugnada vulnera el dret a la jurisdicció en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a la defensa i a la presumpció d'innocència.

- El recurrent analitza cas per cas les vulneracions eventuals:

- Cas de la Sra. K.

Considera que existeixen proves objectives que acrediten fets concrets i verificables mentre que la Sala Penal empra una hipòtesi psicològica especulativa per eludir la valoració de les primeres.

Així, addueix que consta objectivament que la Sra. K. va acudir en tres ocasions a la consulta i, en una ocasió posteriorment al fet traumàtic. Manifesta que el dret a la presumpció d'innocència exigeix que la condemna es fonamenti en una valoració de la prova que sigui racional, lògica i concloent. Entén que la sentència es recolza en una valoració probatòria que no supera el dubte raonable i que ignora les proves de descàrrec objectives i de gran contundència. Segons el seu parer, s'ha efectuat una valoració de la prova no racional.

Exposa que la Sra. K. referia haver acudit a la consulta el 20 de desembre del 2022, quan hauria tingut lloc la presumpta agressió sexual, però hi van haver tres visites: el 5 de desembre del 2022 i el 4 de gener del 2023. De la documental i de la testifical se'n desprèn que la tercera visita, posterior a la presumpta agressió, és una prova directa, i que per tant, fractura lògicament la valoració probatòria. I a més, s'ignora el dubte raonable sobre la veracitat de la Sra. K. amb dades objectives que proven una visita posterior.

Afegeix que la Sala Penal allò que fa és minimitzar la importància de les proves per salvar la credibilitat del testimoni, alhora que recorre al bloqueig, fonamentat en un informe psicosocial, per justificar la seva contradicció.

Considera també que els drets a la jurisdicció i a la presumpció d'innocència es vulneren en el vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret a causa d'una motivació arbitrària i d'una vulneració del dret a la defensa.

Afirma que la Sala Penal no respecta la prova objectiva que desvirtuava la tesi de la Sra. K., sinó que accepta una justificació psicològica i considera insuficients la prova documental i la testifical davant l'explicació del bloqueig. Aquesta decisió és arbitrària perquè dona preferència a un informe psicosocial sobre proves que acrediten fets objectius.

També entén que el dret a la defensa s'ha infringit perquè ja sigui s'ha ignorat una prova admesa i practicada, ja sigui se l'ha privat de tota eficàcia probatòria. Pel fet d'ometre l'agenda de l'acusat, així com el testimoniatge d'un altre client habitual, i d'emprar la justificació del bloqueig mental de la Sra. K., la Sala Penal ha anul·lat el valor probatori i l'ha situat en indefensió material.

Respecte del dret a un procés degut, afirma que es conculca el principi d'igualtat d'armes processals, ja que a la prova de càrrec -el testimoni de la Sra. K.- se li aplica un estàndard lax mentre que a la prova de descàrrec s'exigeix un rigor extrem.

- Cas de la Sra. E.

En aquest cas, el recurrent considera que la condemna s'ha construït sobre una cadena de debilitats probatòries i s'ha invertit la càrrega de la prova en perjudici seu, a la vegada que s'han desestimat de forma arbitrària proves de descàrrec objectives i contundents.

En primer terme, al·lega que s'ha vulnerat el dret a la presumpció d'innocència, perquè s'ha convalidat una prova de càrrec -converses de WhatsApp- sense autenticitat; s'ha invertit la càrrega de la prova, ja que s'ha suggerit que aquests van ser esborrats per ell; i, s'assumeix en favor de l'acusació fets mai provats, alhora que es fonamenta la condemna en una suposició (potser van ser esborrats els missatges).

En segon terme, la corroboració testifical d'una amiga de la Sra. E. és manifestament inconsistent per quant s'efectua una interpretació forçada i *ad hoc* de la declaració policial mateixa d'aquesta darrera i es minimitza una contradicció nuclear de la seva declaració quan diu que no ho havia explicat a ningú i davant la Batllia va declarar que ho havia explicat a aquesta amiga.

Afegeix que l'única prova de càrrec que resta és la declaració de la Sra. E. que presenta un fissura lògica rellevant, concretada en el fet que algú agredit accedeixi voluntàriament al dia següent a una sessió gratuïta.

I, en tercer terme, es vulnera el dret a la defensa, a emprar els mitjans de prova escaients i el dret a

obtenir una decisió fonamentada en Dret, pel fet que la Sala Penal desestima el valor de l'informe policial amb un argument formalista (respecte de les converses de WhatsApp, afirma que el fet que no figuri una conversa en aquest informe, no vol dir que aquesta no es produís), el recurrent manifesta que la seva valoració no és raonable.

Així mateix, exposa que també s'han infringit els drets a un procés degut, a la igualtat d'armes i a la defensa per asimetria valorativa.

- Cas de la Sra. L.

El recurrent manifesta que la condemna es basa en una valoració probatòria il·lògica i que contravé la sana crítica i la racionalitat, ja que prioritza un indici feble i equívoc -la presència de pols de talc- davant una prova objectiva com la de l'ADN.

La condemna vulnera la presumpció d'innocència per quant no es recolza en una activitat probatòria de càrrec. L'argument de la Sala Penal és fal·laç quan diu que l'absència d'ADN no acredita que no hi hagi hagut contacte. El fet de negar valor a la prova científica constitueix una motivació aparent. I, per contra, la condemna es fonamenta en la sobrevaloració d'un indici equívoc, com és l'existència de pols de talc.

Considera que aquest és un indici feble perquè no es pot provar que sigui el pols de talc de la consulta de l'acusat; la quantitat és compatible amb una transferència indirecta; inferir que per la tècnica de la recollida no es pot tractar d'una contaminació ambiental és un salt lògic inacceptable, de manera que és una motivació per conjectures.

La declaració com a fet provat de la penetració vaginal i anal es troba òrfena de prova, atès que no hi ha lesions, quan la forense va declarar la seva probabilitat en casos com el descrit, no es va fer cap frotis anal i se l'ha condemnat per un fet no provat, amb la vulneració de la seva presumpció d'innocència.

També addueix que es vulnera el dret a la defensa per la denegació de la prova d'ADN i per la valoració il·lògica de la resta.

I, en darrer terme, considera que s'infringeixen el dret a un procés degut i el principi d'igualtat d'armes processals, així com el dret a la defensa, perquè la valoració conjunta de la prova d'ADN i la del pols de talc ho evidencia. En aquesta darrera, l'estàndard probatori és lax mentre que en l'ADN és rigorós i injustificat.

- Finalment, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li la resolució impugnada, que retrotregui el procediment per tal que la Sala Penal dicti una nova sentència respectuosa amb els drets fonamentals vulnerats i respectuosa amb els pronunciaments que contingui la sentència que sigui dictada per aquest Tribunal Constitucional, així mateix demana que no es faci una expressa imposició de les costes i/o despeses processals causades.

2.2. Argumentació de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia

- La sentència impugnada analitza els arguments del recurrent respecte de la valoració de la prova i ho fa de manera diferenciada per a cada cas.

- En el cas de la Sra. K., la Sala examina les preteses incoherències respecte del nombre de sessions i altres contradiccions, la valoració del testimoni de referència i el trastorn per estrès posttraumàtic dels informes medico-forenses i psicològics.

- Declara que és lògic que el Tribunal de Corts se centri en la sessió del 20 de desembre del 2022, perquè va ser durant aquesta sessió que es va produir l'agressió sexual. Altrament, si en l'agenda del processat consten tres visites, a la fitxa de l'ordinador només n'apareixen dues amb explicació del contingut de cadascuna d'elles, i el processat tampoc va poder acreditar el pagament d'aquesta tercera sessió del 4 de gener del 2023. Així mateix, la declaració del client que suposadament tenia visita aquell dia tampoc podia acreditar que fos el 4 de gener del 2023, ja que no ho recorda, atès que era un client habitual que podia haver coincidit amb la Sra. K altres dies.

- Afegeix que el passat traumàtic de la Sra. K., segons la pericial, podia haver provocat un bloqueig total o parcial sobre els fets succeïts.

- Quant a les altres incoherències, la Sala Penal exposa que la sentència del Tribunal de Corts explica adequadament per quins motius després d'un tocament vaginal la sessió va continuar, exposant que la víctima va minimitzar la seva percepció dels fets, d'una banda, perquè el terapeuta li havia estat recomanat encaridament per persones del seu entorn, i, d'altra banda, com a mecanisme de defensa psicològic (informe pericial). I el mateix s'aplica al fet que posteriorment a l'agressió, la Sra. K. va recomanar el terapeuta a terceres persones.

- En relació amb la valoració del testimoni de l'amiga de la Sra. K., la Sala Penal afirma que s'ha d'examinar aquesta declaració en tota la seva integritat i, aleshores, es pot extreure que el relat és coincident amb el de la Sra. K.

I respecte del trastorn per estrès posttraumàtic i dels informes que consten en les actuacions, la Sala estableix que no existeix cap incoherència, ja que l'agreujament del trastorn no es troba discutit, el tocament resta provat i com indica el Ministeri Fiscal l'existència d'un trastorn previ no significa que el nou acte fos innocu, alhora que l'informe psicosocial identifica signes i símptomes de reexperimentació de traumes infantils.

I, en darrer terme, quant a l'atipicitat dels fets descrits per la Sra. K., s'exclou la tesi del tocament accidental, perquè aquesta va ser una percepció de la víctima després de minimitzar els fets i pel seu propi passat.

- Quant a la Sra. E., el recurrent denuncia l'existència d'incoherències, qüestiona el testimoni de la seva amiga, l'autenticitat dels missatges de WhatsApp i la valoració psicològica dels informes medicoforense i psicosocial.

- Pel que fa al nombre de sessions, el recurrent entén que la sessió del 17 d'octubre del 2023 no s'ha produït, ja que no té sentit que si el dia anterior va patir un tocament vaginal tornés al dia següent.

- Exposa que la declaració de la Sra. E. no presenta contradiccions i sempre manté la mateixa versió. I no es pot exigir una oposició activa, sinó que l'experiència demostra -i així ho avala la psicòloga- que la víctima pot quedar paralitzada, alhora que deixar marxar a la víctima o l'absència de lesions no acrediten que els fets no s'haguessin produït.

- El testimoni de l'amiga de la Sra. E. es pot valorar, perquè davant el Servei de Policia va explicar que no tenia testimonis directes, per contra davant la Batllia i, després de manera constant, va adduir que havia referit els fets a la seva amiga.

- Quant als missatges de WhatsApp, si bé és cert que en el telèfon de l'acusat no consta la conversa del 17 d'octubre del 2023, que es trobaria al mòbil de la Sra. E., això no prova que no tingués lloc, alhora que l'acusat no ha negat mai ni la data, ni el seu contingut.

- Pel que fa als informes medicoforense i psicosocial, la valoració de la prova acredita que la simptomatologia de la Sra. E. és compatible amb un trastorn per estrès posttraumàtic derivat dels fets produïts el 17 d'octubre del 2023.

- En relació amb el cas de la Sra. L., la Sala Penal valora la seva declaració i considera que no s'hi revelen incoherències, sinó que aquesta és ferma i persistent quant als fets succeïts.

- Les declaracions dels testimonis que corroboren la declaració de la Sra. L. s'han d'examinar de manera íntegra i no parcial com fa la defensa. Les reaccions de les víctimes poden ser molt diverses i aquest fet no resta credibilitat de cap manera a la seva declaració.

- Pel que fa a les proves objectives, la Sala assenyala que la introducció d'un dit a la vagina o a l'anus no ha de produir necessàriament lesions. Afegeix que no haver efectuat un frotis de l'anus no limita el dret a la defensa del processat. Així mateix, de les manifestacions de la ginecòloga es descarta la presència accidental del pols de talc. I el resultat negatiu de la prova d'ADN només demostra que aquest no s'ha trobat, però no que no hagi existit contacte.

- Finalment, quant a la valoració psicològica, la Sala entén que el trastorn per estrès posttraumàtic és compatible amb els indicadors de situacions anteriors.

- Per acabar, la Sala Penal desestima el recurs d'apel·lació i declara que la sentència recorreguda ha de ser confirmada, amb la imposició al recurrent de les costes processals causades.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal inicia el seu informe amb l'advertència que el Tribunal Constitucional no és una tercera instància, ni un tribunal suprem i que, en relació amb la valoració de la prova, aquesta correspon a la jurisdicció ordinària, excepte en aquells casos en què estiguin implicats drets

fonamentals substantius, i en què la valoració esmentada no estigui motivada, incorri en una errada patent o manifesta i en què aquesta valoració esdevingui il·lògica o no raonable.

- Recorda també el cànon de constitucionalitat sobre el deure de motivació i el de la presumpció d'innocència.

- A partir d'aquí, analitza els tres casos per separat. En el cas de la Sra. K., la qüestió central no és el nombre de visites, sinó si en la visita del 20 de desembre del 2022 va patir una agressió sexual o no. En tot cas, la sentència de la Sala Penal explica les raons per les quals l'agenda del processat no prova de manera efectiva que totes les visites es realitzessin, ni que el recurrent acredités el pagament d'aquesta darrera visita, ni els motius pels quals la declaració del client habitual era concloent.

- Analitza el contingut de la sentència i conclou que s'ha donat resposta a tots els arguments de la defensa i que no s'ha fet una valoració asimètrica de la prova, sinó que aquesta s'ha valorat de manera lògica.

- En el cas de la Sra. E., la sentència ha valorat la conversa de WhatsApp del 17 d'octubre del 2023, atès que es tracta de captures de pantalla que es van aportar a la declaració de l'imputat i van poder ser analitzades per la seva defensa, sense que el seu contingut es negués en fase instructora, ni en el judici oral.

- Respecte de la corroboració testifical de l'amiga de la Sra. E., sustenta que malgrat no tenir testimonis directes, sí que ho va explicar a la seva amiga i la sentència li dona credibilitat, com ho va declarar davant la Batllia i al judici oral.

- I quant a la visita del dia 16 d'octubre del 2023, la sentència acull la versió de la Sra. E. i la seva explicació, d'un fregament accidental a la zona vaginal, sense que aquesta valoració sigui arbitrària o no raonable.

- En el cas de la Sra. L., el primer argument del recurrent segons el qual una penetració digital té una altíssima probabilitat de deixar rastre biològic és fal·laç i no té fonament científic, alhora que no es va plantejar a la vista oral. Pel que fa a les micropartícules de talc, aquest no és un element d'ús comú i la mostra recollida es va practicar immediatament després dels fets. I cal tenir en compte també que la tècnica emprada per la ginecòloga descarta una presència accidental.

- Així mateix, la forense va explicar que després de l'estimulació pel massatge, la penetració no tenia perquè deixar lesions a la zona.

- Finalment, el Ministeri Fiscal demana la desestimació del recurs d'empara formulat per la representació processal del Sr. Patrick Bernal, per no constatar-se cap vulneració dels drets fonamentals al·legats.

2.4. Argumentació de les parts defenents

- La representació processal de la Sra. E. al·lega, en síntesi, que el recurrent pretén revisar la valoració probatòria, però que el Tribunal Constitucional no pot convertir-se en una tercera instància. No s'ha vulnerat el dret a la jurisdicció del recurrent, ja que les resolucions estan perfectament motivades, les quals exposen el per què se li atorga credibilitat a la seva declaració.

- I el mateix succeeix amb la denunciada vulneració de la presumpció d'innocència, ja que la condemna no descansa sobre meres sospites, sinó sobre una autèntica activitat probatòria desenvolupada en la vista oral i sotmesa als principis de contradicció, de publicitat i d'immediació.

- La representació processal de la Sra. K. manifesta, en primer terme, que el recurs d'empara pretén una tercera lectura del material probatori, de manera que manca de contingut constitucional.

A continuació, analitza i rebat els diferents motius de l'empara relatius a eventuals lesions constitucionals.

- I la representació processal de la Sra. L., exposa que la selecció, la interpretació i l'aplicació de les normes i la valoració de la prova són de competència exclusiva de la jurisdicció ordinària, excepte que aquestes hagin estat il·lògiques, no raonables o inversemblants. Extrems aquests darrers que no concorren.

- I quant als motius del recurs referents a la víctima, defensa l'argumentació de les sentències del

Tribunal de Corts i de la Sala Penal i contesta als arguments del recurs.

- Per acabar, les defenents demanen al Tribunal Constitucional que desestimi íntegrament aquest recurs d'empara, que confirmi íntegrament la sentència del 5 de maig del 2026, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, i que condemni el recurrent al pagament de les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància, ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic, ni absurd i que no vulneri cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. En aquest recurs d'empara s'invoquen quatre vulneracions del dret a la jurisdicció -article 10 de la Constitució. Una d'elles, la relativa al vessant del dret a un procés degut, ha de ser refusada des d'ara. En efecte, de l'anàlisi de la tramitació processal es pot copsar com el procés penal, en les seves diverses fases, adreçat contra el recurrent ha respectat totes les previsions processals i no ha infringit cap dels drets processals al·legats pel recurrent, de manera que, des de l'òptica del dret a un procés degut, la infracció del dret a la jurisdicció ha de ser desestimada.

Els altres tres motius de l'empara que el recurrent inclou en el seu recurs denuncien les infraccions de la presumpció d'innocència, del dret a la defensa i de l'exigència de motivació de les resolucions judicials.

Com a pas previ a l'estudi d'aquests greuges que el recurrent addueix davant la sentència de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, és convenient recordar el contingut dels cànons de constitucionalitat que aquest Tribunal ha establert en relació amb la presumpció d'innocència i amb el deure de motivació de les resolucions judicials.

3.3. Quant a la presumpció d'innocència, aquest Tribunal Constitucional ha declarat que el seu contingut nuclear el constitueix l'existència o no de prova de càrrec per poder condemnar, de manera

que el bé constitucionalment protegit és que ningú pot ser condemnat sense prova de càrrec suficient, valorada de manera raonable i practicada amb totes les garanties (veg. la sentència del 13 de març del 2014, recaiguda en la causa 2013-45-RE). I també s'ha establert, de manera contundent, que "*No ens correspon, en canvi, revisar la valoració que d'aquesta prova hagi fet el jutjador, la decisió sobre l'existència de la pertinença i la valoració de les proves són qüestions de legalitat en les quals aquest Tribunal no pot entrar, llevat que el procés d'inferència que comporta tota valoració tingui fractures lògiques evidents que converteixin les conclusions i el raonament que les sustenta en arbitrari, per absurd, incoherent o il·lògic*" (sentència del 3 de febrer del 2014, recaiguda en la causa 2013-38-RE).

I, pel que respecta al cànon de constitucionalitat de l'exigència de motivació i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, aquest Tribunal l'ha explicitat en reiterades ocasions.

Així, ens hem pronunciat en múltiples ocasions sobre el deure de motivació (veg. per ex. la sentència del 2 d'abril del 2012, recaiguda en la causa 2011-37-RE, la sentència del 12 d'octubre del 2018, recaiguda en la causa 2018-21-RE, la sentència del 9 de setembre del 2019, recaiguda en la causa 2019-34-RE, la sentència del 14 de juliol del 2025, recaiguda en la causa 2025-26-RE, la sentència del 16 d'octubre del 2025, recaiguda en la causa 2025-49-RE, la sentència del 17 de novembre del mateix any, recaiguda en la causa 2025-70-RE, l'aute del 19 de gener del 2026, recaigut en la causa 2025-108-RE, l'aute del 27 d'abril del mateix any, recaigut en la causa 2026-13-RE, la sentència del 18 de maig del 2026, recaiguda en la causa 2026-17-RE, i, més recentment, la sentència del 13 de juliol del 2026, recaiguda en la causa 2026-30-RE).

La doctrina del Tribunal Constitucional ha estat constant en destacar que el deure de motivar les resolucions judicials, no només present a l'article 10, sinó també a l'article 86.2 de la Constitució ("*2. En tot cas, les sentències seran motivades, fonamentades en l'ordenament jurídic i notificades fefaentment*"), deriva de la necessitat que els jutges expliquin el raonament emprat per tal que els justiciables puguin entendre els motius pels quals les seves pretensions han estat totalment o parcialment rebutjades.

La motivació és una conseqüència de la bona administració de Justícia (veg. la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans recaiguda en la causa García Ruiz c/ Espanya, *GC* núm. 30544/96, del 21 de gener de 1999, §26), alhora que requereix que es recolzi en criteris objectius derivats del dret. A més, i no es pot oblidar, la motivació de les resolucions judicials i, per tant, l'explicitació de l'aparell argumentari per acollir o refusar les pretensions de les parts és aquell que possibilita que els tribunals superiors, els quals han de resoldre els recursos contra les resolucions judicials, puguin conèixer les raons en què s'ha fonamentat l'òrgan judicial *a quo* en la seva resolució.

Per últim, però no menys important, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha assenyalat que la

motivació ha de contenir una exigència de rigor i de qualitat. I, en aquest sentit, s'han equiparat a les denegacions de justícia aquelles fonamentacions estàndards, esquelètiques o vagues.

3.4. Aquest Tribunal Constitucional seguirà també la diferenciació entre els tres casos que efectuen tant el recurrent, com la Sala Penal.

Quant al cas de la Sra. K., el recurrent considera que existeixen proves objectives que acrediten fets concrets i verificables mentre que la Sala Penal empra una hipòtesi psicològica especulativa per eludir la valoració de les primeres; segons el seu parer, la sentència impugnada es basa en una valoració probatòria que no supera el dubte raonable i que ignora les proves de descàrrec objectives i de gran contundència, per tant, la valoració de la prova no seria racional.

De l'anàlisi de la fonamentació de la sentència de la Sala Penal s'extreu clarament que la resolució judicial justifica, de manera raonable i lògica, les raons per les quals la Sala atribueix credibilitat a la versió de la Sra. K. i justifica sobradament les diferents visites que es van produir i el resultat d'aquestes.

La Sala Penal exposa que és lògic que el Tribunal de Corts se centri en la sessió del 20 de desembre del 2022, perquè en aquesta data es va produir l'agressió sexual, i manifesta que, si en l'agenda del processat constaven tres visites, a la fitxa de l'ordinador només n'apareixien dues amb explicació del contingut de cadascuna d'elles, i el processat tampoc va poder acreditar el pagament d'aquesta tercera sessió del 4 de gener del 2023. Així mateix, la declaració del client que suposadament tenia visita aquell dia tampoc podia acreditar que fos el 4 de gener del 2023, ja que no ho recorda, atès que era un client habitual que podia haver coincidit amb la Sra. K. altres dies. Afegint que el passat traumàtic de la Sra. K., segons la pericial, podia haver provocat un bloqueig total o parcial sobre els fets succeïts.

Aquestes explicacions, recolzades en dades documentals i pericials, coincidien amb la declaració de la Sra. K. i desvirtuen la presumpció d'innocència, alhora que contenen una motivació lògica i versemblant sobre els fets que es van produir i les seves conseqüències, sense que la valoració probatòria realitzada per la Sala pugui ser titllada d'arbitrària o no raonable.

3.5. En relació amb el cas de la Sra. E., el recurrent considera que en aquest cas la condemna s'ha construït sobre una cadena de debilitats probatòries i s'ha invertit la càrrega de la prova en el seu perjudici, a la vegada que s'han desestimat de forma arbitrària proves de descàrrec objectives i contundents.

Allò que pretén el recurrent és que aquest Tribunal Constitucional revisi la valoració probatòria efectuada per la jurisdicció ordinària, quan aquesta tasca li és exclusiva, excepte que es puguin apreciar fissures lògiques o valoracions arbitràries o no versemblants.

En aquest supòsit la Sala Penal explica que la versió de la víctima és coherent i es troba lliure de contradiccions, sense que sigui necessari l'existència de lesions per la producció dels fets. Així mateix, dona les raons per les quals el testimoniatge de l'amiga de la víctima sí que pot ser valorat, a l'igual que motiva el valor que es pot donar a les captures de pantalla de WhatsApp. I, finalment, respecte dels informes medicoforense i psicosocial, la valoració de la prova acredita que la simptomatologia de la Sra. E. és compatible amb un trastorn per estrès posttraumàtic derivat dels fets produïts el 17 d'octubre del 2023.

D'aquesta fonamentació no se'n pot predicar cap fissura lògica, ni contrària a la raó, alhora que l'argumentació de la Sala Penal, que confirma la del Tribunal de Corts, conté els diferents elements probatoris i la seva valoració, sense que s'apreciï des de l'òptica constitucional cap infracció del dret a la presumpció d'innocència.

3.6. Respecte de la Sra. L., el recurrent sosté que la condemna es basa en una valoració probatòria il·lògica i que contravé la sana crítica i la racionalitat, ja que prioritza un indici feble i equívoc -la presència de pols de talc- davant una prova objectiva com és la de l'ADN.

Una vegada més, el recurrent pretén que aquest Tribunal Constitucional revisi la valoració de la prova realitzada per la jurisdicció ordinària. No s'ha produït cap afectació al cànon de constitucionalitat del deure de motivació, ni tampoc al de la presumpció d'innocència.

El cànon de constitucionalitat en matèria de l'obtenció d'una decisió fonamentada en Dret determina que el Tribunal Constitucional només pot considerar que s'ha produït aquest dèficit quan la resolució judicial dictada es fonamenta en arguments o en una valoració probatòria absurda, contrària a la lògica o a la raó o amb patents errades materials.

En aquest cas, la Sala Penal valora la declaració de la Sra. L., sense que es revelin incoherències, ans al contrari, la seva declaració és ferma i persistent quant als fets succeïts, afegint que les reaccions de les víctimes poden ser molt diverses, no obstant això, aquest fet no resta credibilitat de cap manera a la seva declaració.

La Sala Penal manifesta respecte de les proves objectives que la introducció d'un dit a la vagina o a

l'anus no ha de produir necessàriament lesions. Així mateix, de les manifestacions de la ginecòloga es descarta la presència accidental de pols de talc. I el resultat negatiu de la prova d'ADN només prova que aquest no s'ha trobat, però no que no hagi existit contacte. I, finalment, quant a la valoració psicològica, la Sala entén que el trastorn per estrès posttraumàtic és compatible amb els indicadors de situacions anteriors.

Aquesta valoració de la declaració de la víctima, conjuntament amb el resultat de la prova d'ADN, amb la presència de pols de talc en la vagina de la víctima i amb les conclusions derivades de la valoració psicològica, ha estat efectuada conforme a la lògica i a la raó, sense que es pugui titllar d'arbitrària, ni d'inversemblant.

3.7. Així mateix, l'argumentació de la vulneració del dret a la defensa, per tal com s'hauria contravingut el principi d'igualtat d'armes processals, s'articula com a conseqüència d'eventuals infraccions derivades de la motivació o del dret a la presumpció d'innocència, que ja hem vist que no concorren, de manera que aquest motiu connectat amb els anteriors també ha de decaure.

3.8. En definitiva, els diferents motius esgrimits pel recurrent contra la sentència de la Sala Penal han de ser refusats, atès que no s'ha produït cap infracció del cànon constitucional de motivació, del dret a la defensa, ni de la presumpció d'innocència a causa del pronunciament de les resolucions judicials del Tribunal de Corts i de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

3.9. La desestimació del recurs d'empara comporta la imposició de les costes processals al recurrent -article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Patrick Bernal contra la sentència del 5 de maig del 2026, dictada per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que no s'ha produït cap vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a la defensa i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

3. Imposar al recurrent les costes processals derivades de la desestimació del recurs d'empara.

4. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del recurrent, a les representacions processals respectives de les defenents, al Tribunal de Corts, a la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 9 de setembre del 2026.

Pere Pastor Vilanova

Víctor Torre de Silva López de Letona

President

Vicepresident

Jean-Yves Caullet

Magistrat

Joan Manel Abril Campoy

Magistrat